

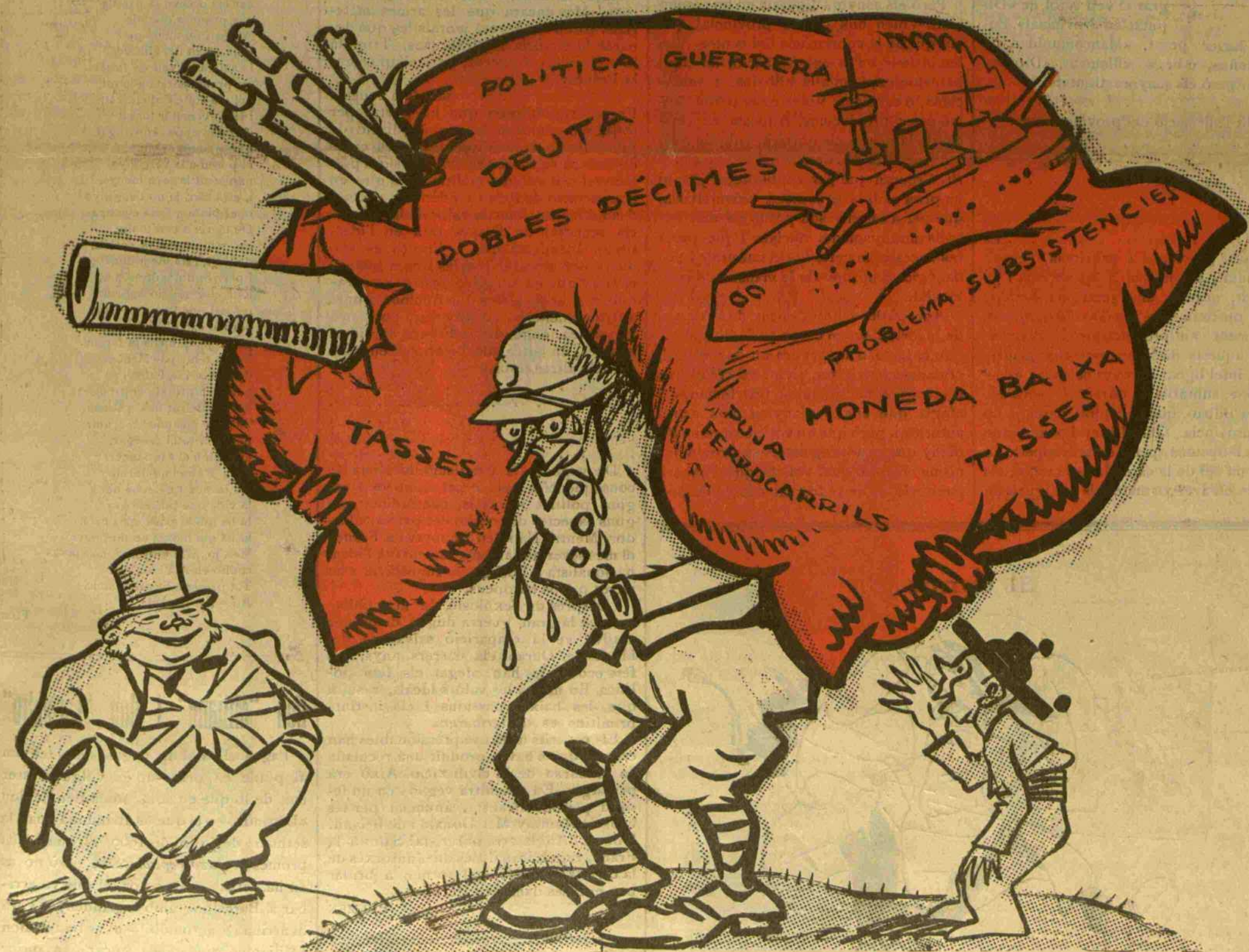
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ENTRE COMPANYS DE PENES

—Vols que t'ho porti, francès?
—No, fill; ja no em ve d'aquí, ja hi estie acostumat.

Any de neu

Ja vam dir, setmanes enrera, que hi havia el perill que [el febrer, boig o esbogerrat, en fes enguany alguna, al cap o a la cua, com diu el refrany popular. Doncs, ja l'ha feta. Ha estat a la cua i no al cap, a les darreries i no a les primeries. El cop del febrer, a Catalunya, ha estat la nevada.

Nevada gran, forta, intensa, gruixuda. Una nevada excepcional, tal com correspon a les presents excepcionals circumstàncies. Ciutats i camps i muntanyes han estat cobertes per l'edredón blanc.

Espectacle bonic i incòmode alhora. Els ulls n'estan contents. Però els peus són freds i les mans són balbes. Costa de caminar. Costa d'escriure. Això, amics, vol dir que l'hivern s'allarga. Hivern cru i hivern llarg. Vent i pluja i neu i glaç.

Però sota la catifa tova, la terra conserva la calor que prepara els esplets de primavera. «Any de neu, any de Déu». Any de germinacions, brotades, fructificacions i collites. El febrer, boig o esbogerrat, ens ha allargat l'hivern. Pitjor per al febrer. Millor per a la terra...

Provincial

Els diputats... han ordenat que al frontispici del Palau de la Generalitat sigui reintegrat el vell rètol de «Diputación Provincial». Podien haver posat, «Mancomunidad de Cataluña», o bé, senzillament, «Diputación», però els senyors diputats, han decidit l'afirmació del provincialisme.

Es vol ésser provincial i provincià, veure's disminuït, subordinat a un sistema i un esperit, acatant una jerarquia fictícia, quan precisament s'inicià a Espanya un moviment antiprovincianista. Precisament aquests dies, un escriptor madrileny, intel·ligent i discret sempre, «Andrenio», subratllava, durant la seva estada a Bilbao, que la capital basca ja no era província. Oficialment ho era, com ho és Barcelona, però el seu esperit no depenia del de la capital. Les modes, els plaers, els avenços materials són iguals en

les anomenades províncies que a la capital. En quant a les coses espirituals, de vegades «la província» és més forta que la capital. Així, en les arts, Barcelona és superior a Madrid. Això no ho diu l'«Andrenio», naturalment. Però l'«Andrenio» afirma, i és lo que nosaltres volíem remarcar, que «la província és un antic mite literari que ha passat a la història». Més encara, aquella vida apacible atribuïda a la província, ja és una falla. Madrid, davant d'aquest concepte de la vida, resulta, davant de Barcelona, una província.

Però els senyors diputats no ho creuen això. Volen una divisió provincial que marqui bé la supremàcia del centre. Volen insistir en la subordinació, an aquí barcelonina, i an allà bilbaína, o valenciana, o sevillana. Volen ésser petits. Volen ésser provincians. Aquesta concepció de la nostra els portarà, vulguin o no vulguin, a la disminució del nostre esperit. Creuran que per a bibliotecar ja n'hi ha prou amb la provincial universitària, que per a estudis són prous els dels actuals ensenyaments oficials, i que per a res necessitem certs luxes culturals i pedagògics, impropis de la mansuetud provincial.

Apropòsit del tancament de l'Ateneu de Madrid llegíem en un periòdic gallec, que la tasca d'aquest era un xic estèril, cridanera i arrivista, vivint del crèdit que li otorgava la ingenuïtat provinciana. I afegia que ells es planyien d'un acord autoritari, però que no volien caure en un plany que resultaria ésser un provincianisme més. Lo qual vol dir que l'esperit territorial es va redreçant contra l'espe-

rit provincià, i que sota aquest aspecte —ja és sabuda la nostra fervorosa francòfilia— es va preferint la vida a l'alemanya que a la francesa, la regió al departament. Encara que no ho creguin així els senyors diputats provincians.

PARADOX

La França republicana

El primer ministre anglès, l'obrerista Ramsay Mac Donald, deia dies enrera a la Cambra dels Comuns: «La nació que es fia dels armaments per a la seva seguretat, tindrà al capd'avall un desengany.» Tothom cregué que les paraules de l'orador eren un avís per a la França.

Com responen a aquesta advertència, M. Briand, el gran polític francès que torna a ésser l'home de les esquerres, ha declarat en el seu recent discurs de Carcassona: «La França no farà una política exterior conforme als seus veritables interessos, sinó quan apareixerà com la França de la Revolució i de la llibertat. No tindrà el seu lloc en el món, no jugarà el paper que li pertoca, no es mostrarà enterament digna de la victòria, sinó quan serà la França republicana. La França republicana és la que ha redimit el món.»

Heu's aquí com el més alt polític de la França d'avui, que es troba novament prop del poder, proclama amb claredat absoluta la significació idealista de França. Per ell, no guanyà la guerra la França armada, conservadora, militarista. Més encara que les armes materials, fóren les forces morals les que donaren la victòria als francesos. Triomfà la República francesa, i no simplement la França.

saludem aquesta França republicana que ha portat per tot el món modern la seva irradiació de llibertat. No creiem que totes les coses de França siguin bones, ni que sigui perfecte el seu sistema polític. Més que en l'exportació de lleis i tendències, de modes i d'institucions, la valor de la influència mundial de França està en l'idealisme. Idealisme que a França es tradueix per unes tendències i unes institucions, i que en un altre país es pot traduir per unes altres institucions i unes altres tendències. La llibertat, portada a la política, engendra a França un ideal concret, un altre ideal concret en cada un dels altres pobles.

De vegades la irradiació idealista té conseqüències que, en el camp dels règims polítics i socials, contradueixen alguns aspectes del règim del país irradiador. Mentre Napoleó imposava a França el més sever unitarisme, fomentava l'ideal nacionalista a Polònia, a Iugoslàvia i en altres països europeus.

Després de l'explosió de materialisme que la gran guerra dugué de primer antuvi, ve la reaparició salvadora del idealisme. Durant els darrers anys, els fets econòmics han ofegat els fets polítics. En minva les valors ideals, resultà que les baixes passions i els instints primitius es desfermaren.

Els esperits massa impressionables han cregut que s'havia produït una reculada en la marxa de la civilització. Això era passatger. En rem altra vegada en un fecund període idealista, anunciat per les veus de Ramsay Mac Donald i de Briand. Salut a l'Anglaterra obrerista! Salut a la França republicana! Les dues antorxes de la civilització universal tornen a brillar ben enceses damunt l'Europa.

FULMEN

Carta de Turquia

Omar Ali Ben Bufat
que és un turc molt distingit,
aquesta carta m'ha escrit
des de Beirut, empietat.
«Molt estimat amic «Flo»:
Per la molta llei que et duc,
ara que per etzar puc,
provo d'escriure't un poc
per dir-te que aquí tenim
un gran príncep de l'Islam
que, essent un patim-patim,
ens fa filar massa prim.
No vol soroll ni tabola,
car tot seguit s'atabala;
si un gos li lladra a l'escala
ja li fa donar la bola.
Si un lloro desvergonyit
xerra massa, ja ha rebut.
Ail de lloros a Beirut
sols en resta un de petit.
Que ets ric i et dona la gana
de corre un xiquet la tuna;
a la claror de la lluna,
noi, et surren la badana.
Que t'agrada pendre el sol,
com és costum a Stambul;
o t'agafen per gandul,
o t'empaiten per mussol.
Tant si val com si no val
si et queixes ple de rezel
de que et volen pendre el pèl,
vas de pet al tribunal.
Però això sí, als propietaris,
si ets un xicot de renderis,
els pots dir mil impropis
fins cul d'olla i presidaris.
Que t'apugen el lloguè,
tu els vas a denunciar;
i ja no el tens de pagar
fins la setmana que vé.
Els marxants a la menuda
porten vida arrossegada,
car els prenen la parada
a la primera caiguda.
Al matí un nunci polític
puja a dalt del Minaret
i canta amb veu de falset
els preus, posats a la nit,
pel dia aquell al mercat;
i si un venedor tossut
no dona el pes convingut,
o cobra més del fixat,
el posen a la vergonya,
explicant la seva manya,
i, està clar, ja no t'enganya
ni et pinta més la cigonya.
De diaris no en tenim,
car hem perdut la costum
de llegir; està'viem llum
i per res del món patim.
Està clar que no sabem
res del que passa a l'Islam;
però al cap d'avall, caram!
penso jo, què ens hi farem!
No en tenia pas Mahoma
de diaris, i la Fama
per gran profeta el proclama
des de Beirut fins a Roma.
Tampoc ens podem reunir
per t'el tuti i renegar;
el Casino el van tancar,
i ara, a caseta a dormir.
No manca qui troba dura
la vida que portem ara,
hi ha qui hi posa mala cara,
hi ha qui baixet en murmura.
Mes, jo, m'hi enfronto molt poc;
confio en Allà i em dic:
Tot passarà. Sempre amic,
Alí —Per la còpia,

FLOK

El temps

—Guillando, paperina, que bufen mals vents!

Don «Miliano» i don «Lacandro»

Pagesos! —i al dir pagesos ens referim al poble en pes:—no en volgheu ésser més de lo que en sou, no us fieu de don «Lacandro» —el que us abandonà quan la setmana de Juliol de 1909, el que us ha promès el pavo republicano, però no us en ha deixat ni els ossos, el que va arribar a Barcelona amb espandenyas i ara hi arriba en automòbil—ni us fieu de don «Miliano», que aquest encara és pitjor que el seu mestre. Penseu que aquest parell de *manos* són els pitjors enemics de la república i de la democràcia.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Constància

El cas d'En Fidel i la Rosons no té cap mena d'importància, però, amb tot i la seva vulgaritat, val la pena d'explicar-lo.

En Fidel és fill d'una casa de pagès que en diuen a «Cà'n Roure». La Rosons és una noia de la casa de pagès veïna, coneguda per «Cà'n Bresca». Les famílies Roure i Bresca són rabassers del Marqueset.

En Fidel i la Rosons s'han criat quasi bé junts. Han jugat i han crescut junts sense quasi, i, naturalment, s'han trobat als disset anys d'ell i els quinze d'ella, estimant-se amb seny de bons nois, però amb fermesa d'homes grans.

La Rosons és fresca com una rosa de Maig, fa una fragància exquisida de pa moreno i més dolç que el seu parlar, tan sols hi ha el seu esguard.

Al mas del Marqueset hi va cada any a passar-hi una temporada la família dels senyors. Amb ella hi va sovint una noia de ciutat que es diu Pepita. És una senyoreta de llavis i ulls pintats, cabells tenyits de ros de panotxa i que parla, com totes les senyorettes viciades, en palpió.

Quan la Pepita és a muntanya, En Fidel la tracta amb simpàtica cortesia, li serveix aigua galantment, quan se troben a la font, i fins s'encanta amb el parlar xafallós d'aquell bebè de cera, cobert de violades sedes. La Rosons, segura de l'amor d'En Fidel, no sent gens de gelosia.

Aquest darrer any al Marqueset va ficar-se-li al cap casar an En Fidel i a la Pepita. El pare d'En Fidel, influït pel seu amo, obligà al seu fill a entaular-hi relacions. En Fidel, per no disgustar al seu pare i segur de que allò era una nuvolada d'estiu que s'esvairia fàcilment, passejava de dia amb la Pepita de braç i cada nit a la finestra de la Rosons repetia els seus juraments de ver amor a la única senyora del seu esperit.

En Fidel tenia raó. Passà la nuvolada i tant el Marqueset com el pare d'En Fidel varen convèncer de que era impossible menar els sentiments dels altres. Ja els deia el rector que amb amenaces i

castics era més fàcil fer màrtirs que per-jurs. El projectat casament va desfer-se i Pepita, indiferent a tot, va acceptar relacions amb un americà.

En Fidel i la Rosons, lliures ja d'alienes pressions, pogueren estimar-se a ple ret i varen unir-se per sempre.

Ja veuen com el cas no té res de particular, però és un bon exemple que ensenya que la constància té sempre el seu premi.

JEPH DE JESPU

Parla En Maura

En Maura ha dit:

«Desventuradamente, la vida, que ja es larga, me ha enseñado cuan alejados de la Gaceta están los vengeros de prosperidad, cultura, justicia y salud nacional.»

Nosaltres no ens atrevim a comentar aquestes paraules d'aquest home que s'ha passat la vida fent de profeta.

La Gestació europea

En el període excepcional perquè està atravesant Europa, rebulliment de fets, trasbals inestable que remou totes les valors socials, no s'hi vulgui cercar l'acabament d'Èpoques ni començament d'Ères com amb excés de rimbombància es sol fer. Aquestes no se sap mai on comencen ni on acaben; producte d'infinit factors que tenen o no correlació els uns amb els altres, sols es fan més o menys precisos en la llunyania del temps, per la conveniència de presentar en grans síntesis les vicissituds de la humanitat a través de la història.

Els tanteigs d'avui no són els preliminars d'un canvi definitiu de postura que els pobles vagin a experimentar. El procés evolutiu social, de realitat incontestable, no és d'avui, d'ahir ni acabarà demà, ni els aconteixements actuals són producte directe i ineludible d'ell; sinó

que són purament accidentals, i el mateix poden accelerar el progrés que retrassar-lo.

Les gestes que es desenrotllen en gairabé tots els pobles europeus són, podríem dir-ne, d'origen patològic; de paroxisme, d'exacerbació social; totes les idealitats es contrasten, totes les formes polítiques s'evidencien per la seva sobreactivitat i són forçades a la revisió de principis; totes les doctrines són maximalistes, donen el màxim rendiment del seu contingut ideològic; i té aquesta efervescència per causa general el descontent provinent del malestar econòmic, que d'uns anys ençà s'ha intensificat a tot arreu i els pobles que no han sofert directament la misèria han vist també

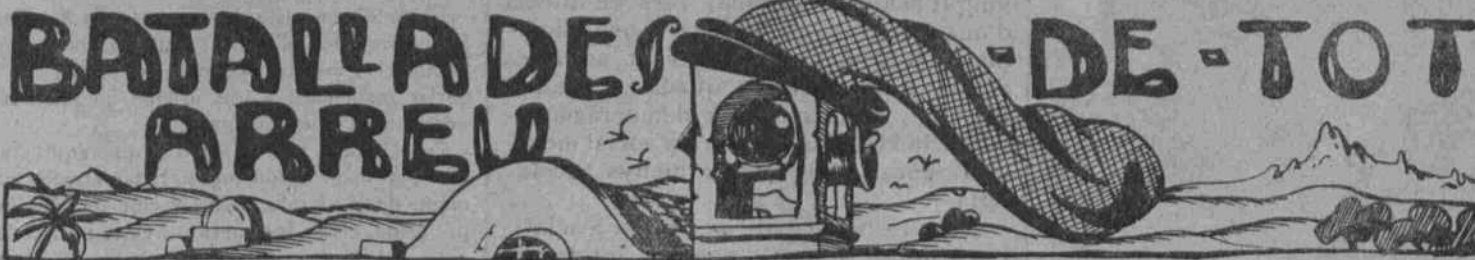
la seva economia fluctuant pertorbada, presonera de tota sort de especulacions capitalistes.

D'aquesta sèrie de formes, de canvis polítics i socials, comparació i renovació d'idearis i lluita passional de principis: Què en sortirà, quines tendències prevaldran? Seran les revolucionàries progressives o hi haurà una regressió religiós-burguesa? D'un temps an aquesta part tot ha conduït situar la lluita entre aquestes dues posicions polític-socials; però entre la part més extrema i radical d'elles, puix l'augment de poder i violència en l'una obliga a l'altra a extreure l'actuació, i els sectors més moderats o reformistes s'han vist anul·lats o arrastrats per elles, impotents per una solu-

La nevada

—Vol que li digui la veritat? Per a mi aquesta frescor l'ha portat En Romanones!

EL SECRET DE LA MORT

Heu's aquí aquestes dues estàtues. No es necessita ésser molt llest en qüestions d'art per a veure que aquestes estàtues són egípcies. Nosaltres que tantes coses sabem, que de tantes coses estem enterats—els donarem uns detalls. Aquestes estàtues són de tamany natural i treballades en fusta, policromant-la i aplicant-hi or i vidres de colors. Aquestes estàtues guardaren l'arca on dormia des de fa dos o tres mil anys—no vé de mil, ja els hem dit que nosaltres ho sabem tot—la mòmia del Faraó Tutankha—o Tutankhamen, que això encara no s'ha posat en clar.

Aquestes dues estaven a l'entrada de la tercera

Les estàtues que guardaven la tomba de Tutankhamen.

cambra mortuòria del faraó. Les dues altres cambres estaven ocupades per les joies i mobles preciosos del rei: gerres de jaspi, collars de coral, sillons esculptats, bastons, armes, túniques...

Aquestes dues estàtues de fusta policromada guardaven el tresor més preuat: la mòmia del faraó. Però no han servit de res aquestes estàtues. La tomba ha sigut profanada per uns anglesos irreverents i escèptics. I el secret de la mort ja no és secret a hores d'ara.

L'ORACIÓ A LA MORT

Nosaltres tenim una idea equivocada dels xinos. Ademés de creure que són uns sers als que s'enganya amb relativa facilitat—s'acostuma a dir: «M'han enganyat com un xin», lo qual fa creure en la verosimilitud de la dita aquesta—creiem també que són uns sers d'opereta, de sarçuela buta, de caricatura. Uns sers grocs com codonys, que porten una cua llarga, que vesteixen unes túniques de sedes violades, que viuen en unes torres de porcellana que tenen un sens fi de campanetes que el vent fa cantar. Uns sers que a vegades, de tant en tant, apareixen en les pistes del circos equestres, i fan jocs de mans, però jocs de mans dels més difícils, i es fiquen dintre d'una caps de mistus, i baixen un cable lligats per la cua al cable.

Però no, no són així. Els xinos són uns sers, al menys, tan civilitzats com nosaltres, que ja porten barret hongo i lentes, són uns sers tan sensibles al dolor com nosaltres, o més que nosaltres.

Si el dolor fa superior a l'home, hem de creure superiors an aquests xinos tan befats, tan escarnits fins avui. Els veieu. Estan resant davant uns caixons plens de cendres. Sabeu que són aques-

Els ossos calcinats i les cendres de les víctimes de Hibukurho.

tes cendres? Lo que l'incendi i el terratrèmol ha deixat dels parents d'aquests vells, d'aquestes dones que ploren.

Això no és massa alegre, diguin lo que vulguin. Aquests xinos, que ploren, que tenen el rostre

Resant pels morts.

estranyament contret pel dolor, inspiren llàstima i compassió. Davant les cendres dels seus morts aquests xinos ploren la desgràcia amb que el Destí els ha aclaparats.

QUAN VEGIS LES BARBES DEL TEU VEÍ...

Heu's aquí aquesta cruenta i dolorosa caricatura del Simplissimus. En ella veiem al poble alemany i al poble francès. El poble alemany ja no es pot aguantar ni amb croces, ja és un sac d'ossos, una trista, tristíssima pellerina. El poble francès és aquesta dona que ja—també—comença a perdre les carns. Això a França, tan orgullosa de la seva abundància carnal, l'ompla de tristesa i el poble alemany li diu:

—Així, com tu comences ara, començarem a casar...

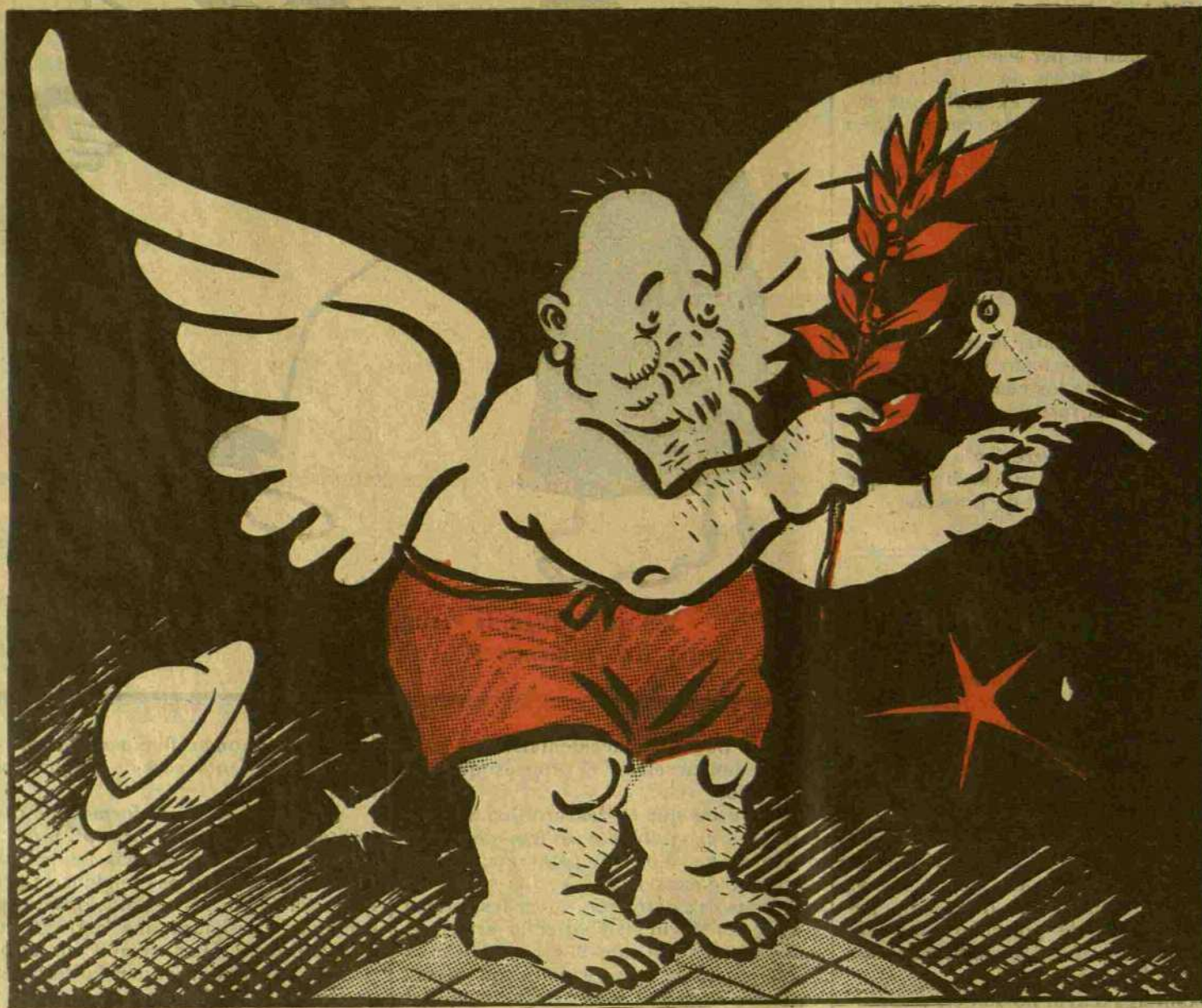
La ironia és terrible. Aquesta caricatura cau

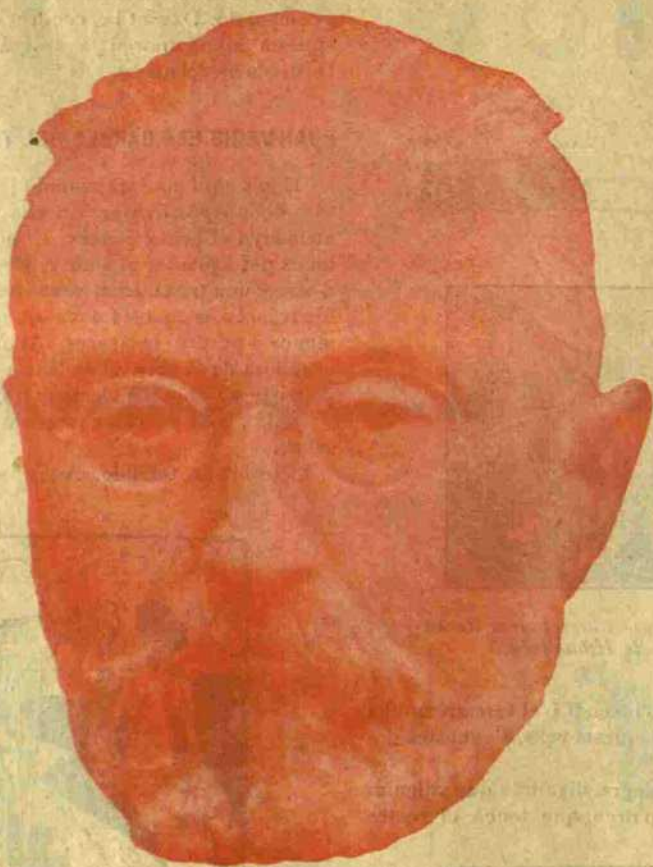
—Així vam començar a casa, germana!
De (Simplissimus)

com una bofetada. Perquè en ella s'endavina l'ombra del vell Poincaré, que no ha sigut, precisament, qui ha dut la victòria a França, però serà, com Guillem II, qui la durà a la misèria. I sinó vegem la depreciació del franc, que és la prova més terminant de lo que diem.

Disfresses

La que ha adoptat aquest any el senyor Poincaré.

Miquel d'Unamuno

Ja ho sabeu, oi?

Han desterrat a L'Unamuno. L'han desterrat perquè feia política. Això, aquest desterro, a nosaltres no ens sem-

bla bé. Perquè, no val més que faci política el senyor Unamuno que qualsevol «ceba» dels que a Espanya acostumen a fer-ne?

ció harmònicament evolutiva. Gràficament, el moviment social europeu ha vingut semblant caminar vers el dilema d'una dictadura capitalista o una dictadura del proletariat; i davant aquestes embranzides extremes queda esfumada i impotent l'actuació de la democràcia lliberal, la idea d'una reforma social metòdica, encara que més o menys accelerada.

Ara, un nou factor ha vingut a aclarir i a valorar aquesta posició intermitja que de dia en dia es fonia en la boirina d'un passat d'impotència; i aquest són les eleccions angleses. No es tracta pas d'un accident mínim, sinó d'un detall de gran transcendència, que complica amb noves possibilitats el moviment mundial, és clar que no pel que elles són, sinó per la força enorme que palesen. Es Anglaterra avui la que fa vesllumar un nou horitzó que restava obscurit; és allà on es fa real una modalitat que semblava anar a la baixa en els valors socials europeus. Allí pot girar els ulls esperançant l'home d'avençada a qui no satisfagin o espantin altres solucions de més violència, puix dona peu a conduir a una ordenada transformació socialista, sense haver de tenir al pensament la paraula que avui sembla imprescindible: Dictadura.

LL. PUJOL MASSAGUER

REPICS

A Sant Josep de la Muntanya, fàbrica de coses eclesiàstiques, publicació de revistes celestials i lloc preferent per a trobar-hi marit les neurastèniques, consol els lluisets i altres coses que ja parlarem aviat, és una mena de Xauxa benèfica, en que els valors declarats hi plouen a cents; les cartes amb sagells a mils; els sobres moneders a dotzenes i els giros postals a gibrells.

Res. Es veu que això d'ésser a la Salut, Sant Josep de la Muntanya, és una vinya...

Quants ens va deixar encara el Rei Herodes!... I que les mongetes saben força d'administrar...

Un aixirit entrà al carrer de Mig-dia a les deu de la nit i després de fer un sopar lleuger que valgué 21'90, es va treure els forros de l'armilla i digué a l'amo de l'establiment:

—Home, m'he descuidat els diners al Banc Espanyol de Crèdit, i resulta que no duc una pàfia.

I el masonero, carinyós, anà per un duetito mascle de polis i els digué:

—Tinguin la bondat de dur an aquest fart al Banc del Carrer d'Entenza a cobrar el taló que m'ha de pagar...

I acabà aquí el pròleg d'un drama dels molts que es representen per força a nostra ciutat.

La unta del nou establiment de Correus (mena de Sagrada Família) ha acordat demanar una pròrroga per a acabar les obres.

Ha fet bé. Nosaltres creiem que set setmanes abans de venir la nova Vall de Josafat, quedarà llesta aquella immortal nosa del carrer Gignás.

Varen arribar vaixells de guerra Holandesos.

Convençuts que el formatge aniria barato, aviat veurem que no era així, per lo que no sabem a que ve la visita d'aquests amics dels molins de vent...

... pels carrers els veiem davant les parets, cridant En Josep amb la parla holandesa, o sia, dient molt depressa a tall de Gener:

—Amsterdam, Rotterdam, Utrac... u trec...

Les obres del Metropolità són odiades de la ciutat. No solament són els obrers que reneguen d'aquesta platxeriorsa empresa, sinó totes les classes socials.

Els únics que l'alaben a totes hores, són els cirabotes que hi fan l'agost, encara que sia a ple hivern.

En Morano fa un drama anomenat *El Solar*.

Això és lo que ens fa falta, senyor Cisquet, molts solars per a construir-hi cases barates a l'any 2.000, així que els regidors hagin estudiat moltes coses que tenen encara que aprendre a l'escola.

A París, per 368 vots contra 190, és rebutjada a proposició de permetre un Monopoli de mistus. Veiem que encara hi ha dignitat.

Aquí a Espanya, disfrutem de Monopolis extra-criminals.

Ens donen caps de mistus que després de mancar-ne la mitat, l'altra part els falta sofre, i l'altra són trossets de seu que s'encenen i s'apaguen a l'acte.

Un tío d'Almeria, que diuen que és mató (no de Pedralves), sinó d'aquests que se les donen de baranda, va insultar al carrer de Parlament (per parlar malament) a uns urbans, que, amb molta urbanitat, li deien que callés.

Però l'home, que va creure que aquí era un tros d'Andalucía, començà a saltar els deu manaments de la Llei de Déu, els cinc de l'Església i, per últim, els de les obres de caritat, i fou detingut el tal Bri (ple de veri) i dut el mató al jutge per a que en les el que volgués.

Aquí a Barcelona això del mató ha perdut el seu valor; aquí lo que encara devegades ens empassem, són molts macarrons, que ens fan escudella... però... valents... el qui no demostra ésser-ho ho és tot d'una peça.

El senyor Salvat donà una conferència pública sobre les barraques insanes que aposten la ciutat...

Amb tot i dir-se el senyor conferenciant un cognom formós, no ens salva d'aquesta corrupció ciutadana.

Les dones, d'un temps ençà, pateixen la fal·lera de dur els cabells a la romana, i per una moda estúpida es desprenen de la cabellera, part integrant de la seva beutat.

Vol dir això que pensen fer l'home i donar exemples d'energia viril?

Essent així els hi perdono l'atemptat a la bellesa femenina. A veure si amb l'exemple tornen al seu centre aquesta colla de donetes que es fiquen per tot arreu, i es recorden que varen néixer mascles.

La nova de que En García Prieto es retirava de la vida política per tal de dedicar-se exclusivament al seu bufet d'advocat, ha sigut desmentida per ell mateix.

Sembla mentida que essent un gran lletrat no vegi que el tornar a governar per ell és un plei perdut.

Preocupacions dels homes extraordinaris.

Impremta LA CAMPANA Y LA ESQUELA. 1001
el Olm, número 8